

HETEDIK KOMMENTÁR

A KKP GYLKOSSÁGOKRÓL SZÓLÓ TÖRTÉNELME

Előszó

A KKP 55 éves történelmét vérrel és hazugságokkal írták. Az ezen véres történelem mögötti történetek nemcsak brutálisan embertelenek, de kevésbé ismertek is. A KKP kormányzása alatt, 60 - 80 millió ártatlan kínai embert öltek meg, csonka családokat hagyva maguk után. Sok ember nem érti: miért teszi ezt a KKP. Miközben a KKP folytatja a Fálun Gong gyakorlók brutális üldözését és nemrég is puskalövessel hallgattatta el a Hanyuan-ban tiltakozó tömeget, az emberek szeretnék végre tudni: a KKP mikor tanul meg szavakkal és nem fegyverrel beszélni.

Mao Ce-tung így foglalta össze a Kulturális Forradalom célját: „A káosz után, amikor a világban újra béke honol, 7 vagy 8 évre rá a káosznak újra vissza kell térni.” Más szóval, 7 vagy 8 évente kulturális forradalomra van szükség, és 7-8 évente emberek tömegeit kell megölni.

A KKP mézszárlása mögött támogató ideológia és gyakorlati követelmény húzódik.

Az ideológia szempontjából a KKP hisz a „proletárdiktatúrában” és a „proletárdiktatúra alatti állandó forradalomban.” Azóta, mióta a KKP átvette a hatalmat Kínában, megölte a földtulajdonosokat, hogy megoldja a termelési viszonyok kérdését a falusi körzetekben, megölte a kapitalistákat, hogy elérje a kereskedelmi és ipari reform céljait és megoldja a termelési viszonyokat a városokban. Ennek következtében ez a két osztály teljesen eltűnt, a gazdasági problémák pedig ezzel megoldódtak. Az uralkodó osztály hatalmának megerősítése szintén mézszárlást kívánt. A Hu Feng pártellenes és a jobboldallelőnes csoportok elfojtása felszámolta az értelmiségieket. A keresztények, Buddhisták és Taoisták meggyilkolása megoldotta a vallás problémáját. A kulturális forradalom idején végrehajtott tömeges mézszárlás megerősítette a KKP politikai és kulturális, feltétel nélküli vezető szerepét. A Tiananmen téri vérfürdőt arra használták fel, hogy megelőzzék a politikai válságot és lábbal tiporják a demokratikus igényeket. A Fálun Gong gyakorlóinak üldözése a hit és hagyományos orvoslás kérdését oldotta meg. Ezekre a lépésekre szüksége volt a KKP-nak, hogy megerősítse hatalmát és továbbra is kezében tartsa az irányítást az állandó pénzügyi válsággal szemben (a fogyasztási cikkek ára a KKP hatalomra kerülése után az egeket verdeste és a kínai gazdaság összeomlott a kulturális forradalom után), a politikai válsággal szemben (azon emberek, akik nem akarták teljesíteni a párt parancsait vagy politikai jogokon akartak osztozni a Párttal) és a hit válságával szemben (a Szovjetunió felbomlása, Kelet-Európa politikai változásai és a Fálun Gong ügye). A Fálun Gong ügyén kívül is a politikai mozgalmakat arra használták, hogy felélesszék a KKP pusztító szellemét és ösztönözzék a forradalom iránti vágyat. A KKP arra is használta ezeket a mozgalmakat, hogy tesztelje a párttagokat és likvidálja azokat, akik nem felelnek meg a Párt elvárásainak.

A gyilkosságoknak is gyakorlati okai vannak. A KKP mint csirkefogók és gazemberek csoportja gyilkolni kezdett, hogy megszerezze a hatalmat. Ez példa értékű volt és nem volt többé visszaút. Állandó terrorra volt szükség, hogy

megfélemlítsék az embereket és kényszerítsék őket, hogy félelemből elfogadják a KKP önkényuralmát.

Felszínesen úgy tűnhet, hogy a KKP kénytelen volt gyilkolni, mert különböző incidensek történtek, amelyek kiváltották a KKP széles körű gyilkossági mechanizmusát. Valójában azonban a rendszeres gyilkosságok a KKP szükségletét elégítették ki, és ezek az incidensek arra szolgálnak, hogy leleplezzék a párt gyilkosság iránti igényét. Ezek nélkül a fájdalmas leckék nélkül az emberek azt gondolhatnák, hogy a párt jó útra tért, és a demokrácia igényével lép fel, ahogy ezt gondolták az 1989-s demokratikus mozgalomban részt vevő diákok. A mézszárlásnak minden 7-8 évenkénti megismétlése arra szolgál, hogy felelevenítse az emberek terrorról kialakult memóriáját és figyelmezteti a fiatal generációt, hogy bárki bármit tesz a KKP ellen, megkérdőjelezi a KKP abszolút vezető szerepét vagy szeretné helyreállítani Kína kulturális történelmét, az megismerheti a proletárdiktatúra vasöklét.

A gyilkosság a KKP számára a legfőbb út, hogy megőrizze hatalmát. Ha a KKP nem növelné véres büntetteinek számát, feladná a gyilkosságok gépezetét, akkor az emberek bosszút állnának a KKP-n az általa elkövetett büntettekért. A folyamatos és kiadós gyilkosságok elkövetése még nem volt elég, ezt a legbrutálisabb módon kellett elkövetniük, hogy megfélemlítsék a lakosságot, különösen a kezdeti időkben, amikor a KKP még csak próbálta mindenre kiterjeszteni hatalmát.

A terror megszilárdításakor a megsemmisítés célpontjait önkényesen választották ki, hogy egyetlen csoport se érezhesse magát biztonságban. Minden politikai működésében a KKP a népirtás stratégiáját folytatta. A „reakciók elnyomása” nem a reakciók mozgalmának elfojtását, hanem a reakcióknak tartott emberek likvidálását jelentette. Ha valaki csatlakozott a Nacionalistákhoz (Kuomintang, KMT) és mindössze néhány napig volt ott és ezen kívül semmi politikai tettet nem hajtott végre miután a KKP hatalomra került, erre az emberre is halál várt „reakciós múltja” miatt. A földreform folyamán, hogy a KKP a problémát gyökerestül megoldja, gyakran kiirtotta a földtulajdonos egész családját.

1949 után a kínai lakosságnak több mint a fele esett áldozatul hasonló üldözéseknek. Becslések szerint 60-80 millió ember halt meg erőszakos halállal. Ez a szám eléri a mindkét világháborúban meghalt emberek számát.

Ahogy más kommunista országokban is, a KKP nemcsak a lakosság tömeges kiirtását hajtotta végre, hanem a saját tagjai között is véres tisztogatásokat folytatott, kegyetlen módszereket alkalmazva azokon, akiknél az 'emberség' elsőbbséget élvez a 'párttagság' felett. Nemcsak a népet akarta ezzel megfélemlíteni, hanem saját tagjait is, hogy 'legyőzhetetlen erődöket' hozzon létre.

Egy egészséges társadalomban az emberek figyelnek egymásra és szeretik egymást, tisztelik az emberi életet és tisztelik az Istent. Keleten azt mondják: „Ne tegyél olyat másokkal, ami neked sem tetszene.” A nyugati ember azt mondja: „Úgy szeresd a szomszédodat, mint tenmagadat.” Csak egyedül a KKP tartja úgy, hogy „az emberiség történelme az osztályharcok történelme”. Ahhoz, hogy az osztályharc a társadalomban fennmaradjon, gyűlöletre van szükség. A KKP nemcsak maga öl meg embereket, hanem más embereket is arra buzdít, hogy öljenek, akik így az állandó öldökléstől közömbösekké válnak mások élete és bánata iránt, megszokják és közömbösekké válnak az embertelen és kegyetlen cselekedetek iránt, és annak örülnek, hogy ők megúszták a kegyetlenségeket, és így a kegyetlen elnyomáson alapulva a KKP hatalma továbbberősödik.

A számtalan emberéleten kívül, akiket a néhány évtized alatt megölt, a KKP a kínai nép lelkületét is megölte. Sok embernél a kegyetlen harc során kialakult egy feltételes reflex: amikor a KKP felemeli a kést, az emberek feladnak minden

elvet és értéket és megadják magukat. Bizonyos értelemben az ő lelkük már meghalt. Ez sokkal rosszabb, mint maga a fizikai halál.

1. A borzalmas mézárulás

Mielőtt a KKP hatalomra került Mao Ce-tung ezt írta: „Kategorikusan elutasítjuk a reakciós osztályokkal és a reakciós földalatti tevékenységekkel szembeni jóakarát és türelem politikáját”. Más szóval, még mielőtt a KKP elfoglalta volna Pekinget, már akkor a zsarnokságra törekedett a jól hangzó „proletárdiktatúra” név álcája alatt. Ennek illusztrálására álljon itt néhány példa.

1.1 A reakciók elnyomása és a földreform

1950 márciusában a KKP kiadta a „A reakciók szigorú leveréséről szóló rendeletét”, amelyet a történelem a „reakciók leverésének kampányaként” tart számon.

A különböző dinasztiák uralkodóival ellentétben, akik hatalomra kerülésük után általános amnesztiát hirdettek, a KKP rögtön hatalomra kerülése után felemelte a hóhér bárdját. Mao az egyik pártdokumentumban megjegyezte: „Több térségben félnek és nem merik nagy mértékben ölni a reakciókat.” 1951 februárjában a KKP Központi Bizottsága rámutatott, hogy Zhejiang és a délen található Anhui tartományokon kívül nem volt megfelelő a megöltek száma, különösen a nagy és a közepes városokban, bátrabban kell elfogni az embereket és ha elfogtak egy csoportot, megölni minden tagját, nem szabad megállni.” Mao Ce-tung egy külön rendelkezést is kiadott: „A falvakban megölni a reakciókat, akiknek a száma meghaladja a lakosság 1/1000 részét. A városokban a számuk kevesebb, mint 1/1000.” Abban az időben Kína lakossága 600 milliót tett ki. Ebből az következik, hogy ez a „királyi parancs” 600 ezer ember halálát jelentette. Hogy honnan jött ez a 1/1000 szám, senki sem tudja. Lehet, hogy Maonak abból a szeszélyéből származik, miszerint 600 ezer ember halála elegendő ahhoz, hogy félelmet keltsen a népben, és ezért lett ez a norma.

Ami azoknak az embereknek a bűnösségét illeti, akiket megöltek vagy akiknek meg kellett halniuk, ezen a kérdésen a KKP nem gondolkozott. 1951-ben kiadták „Rendelet a Kínai Népköztársaságban élő reakciók megbüntetéséről” c. rendeletet, amelyben az áll, hogy „hírek terjesztéséért” azonnali halál jár.

Miközben folyt a reakciók likvidálása, kezdetét vette a nagy mértékű földreform. Valójában a földreformot a KKP már az 1920-as években elkezdte az általa elfoglalt területeken. Kívülről úgy látszott, hogy célja „a békés égi birodalom” álmának megvalósítása a föld közös felszántásáról, valójában pedig csak az emberek megölésére szolgáló ürügy volt. Tao Zhu, aki a negyedik helyet foglalta el a KKP-ban, a következő megoldást javasolta: „Minden településen folyik a vér, minden családban harc dúl”, azaz minden faluban meg kell ölni a földesurakat.

A földreformot lehet, hogy gyilkosságok nélkül is végre lehetett volna hajtani a tajvani kormány módszeréhez folyamodva, akik a földreformot úgy hajtották végre, hogy felvásárolták a földeket a földtulajdonosoktól. Ugyanakkor a KKP, mivel rabló vér csörgedez ereiben, csak az „elvenni” szót érti. Mivel elveszi az emberek tulajdonát, ezért fél, hogy az emberek gyűlölni fogják és így „a kellemetlenségeket gyökerestől ki akarja irtani”.

A földreformban a gyilkosságok módszere leggyakrabban a „gyülekezés a harcra” metódusaként zajlott le. A gazdag parasztok ellen koholtak valamilyen vádat és aztán megkérdezték a tömeget: „Mit tegyünk?” Az összegyűlteket közé előre beépítették kommunistákat és aktivistákat, akik bekiabálták: „Meg kell ölni!” A földtulajdonosokat és gazdag parasztokat helyben agyonverték. Abban az időben azokat, akik földdel rendelkeztek „elnyomóknak” nevezték, azokat, akik megsértették a népet „gonosz elnyomóknak”, azokat, akik hidakat építettek, javították az utakat, tanulói szervezeteket támogattak, segítettek a természeti károk miatt bajba jutott embereken „jótékonykodó elnyomóknak”, azokat, akik semmit sem csináltak, „tétlen elnyomóknak”. Az ilyen meghatározások valójában nem különböztek egymástól, mert az „elnyomó” típusától függetlenül az eredmény ugyanaz volt – helyben agyonverték mindet.

A KKP közzé tett adatokat, amelyek szerint 1952 végéig több mint 2 millió 400 ezer reakcióst likvidáltak. Valójában a halottak száma beleszámítva a járás vezetőjétől a helyi hivatalnokokig elérte az 5 milliót.

A reakciók leverésének és a földreformnak 3 következménye volt. Egyfelől, a korábbi helyi hivatalnokokat, akik nemzeti alapon kerültek a helyükre, likvidálták. A reakciók elnyomásával és a földreformmal megölték a vezetést minden tagját, hogy kontroll alatt tarthassák az egész falut, majd minden faluba a pártbizottság tagjait helyezték. Másfelől, hatalmas pénzeket szereztek lopással és rablással. Harmadrészt, a földbirtokosok és gazdag parasztok brutális elhallgattatásával a KKP elérte azon célját, hogy megfélemlítse a népet.

1.2 „Harckampány a három ellen” és „Harckampány az öt ellen”

Miközben a reakciók leverése és a földreform többnyire a falu alsóbb néprétegeit vette célba, a rá következő „három szembenállás” és „öt szembenállás” a városokra irányult.

A „három elleni kampány” 1951 decemberében kezdődött és az erkölcsileg nem megbízható pártfunkcionáriusokat vette célba: „harc a korrupció, a tékozlás és a bürokrácia ellen”, amely mozgalomnak a folyamán megölték a korrupciónak tartott hivatalnokokat. Később a KKP ezt úgy interpretálta, hogy ezek a hivatalnokok a kapitalizmus csábításának hálójába estek. „Az öt elleni kampány” 1952 januárjában kezdődött: harc a megvesztegetés, az adó nem fizetés, az állami tulajdon eltulajdonítása, az állami utasítások és rendek elmulasztása, állami gazdasági információk ellopása ellen.

„Az öt elleni kampány” valójában a kapitalisták tulajdonának, sőt életének elvételét jelentette. Chen Yi, aki Shanghai vezetője volt akkoriban, minden este az ágyán ülve teával a kezében hallgatta meg a jelentéseket és nyugodtan kérdezte: „Hány ejtóernyős jelent meg ma?”, ami valójában azt jelentette: „Hány üzletember ugrott ki az ablakon, hogy öngyilkosságot kövessen el?” Egyetlen kapitalista sem kerülhette el az „öt elleni harc” kampányát. Az adó nem fizetése elleni harc már a Qing Dinasztia (1644-1911) Guangxu korszakában (1875-1908) felmerült, amikor Shanghai kereskedelmi piacát kezdték kialakítani. A kapitalisták még az egész tulajdonukkal sem tudtak elszámolni az adóval. Ha valaki öngyilkos akart lenni, nem vethette bele magát a Huangpu folyóba, mert meggyanúsíthatták, hogy Honkong-ba akart úszni és a családtagjainak akkor is meg kellett volna fizetniük az adót, így az emberek inkább leugrottak egy magas ház tetejéről, hogy a KKP lássa a holttestüket. Azt mondják, hogy akkoriban Shanghai-ban nem mertek a magas házak mellett járni, mert féltek, hogy valaki kiugrik és agyonnyom valakit.

A „Politikai kampány tényei a Kínai Népköztársaság alapítása után” című dokumentum szerint, amelyet 4 szervezet is szerkesztett, beleértve a KKP történelmének Kutató Központját a két kampány, a „három elleni kampány” és az „öt elleni kampány” idején 323.100 embert tartóztattak le és több, mint 280 ember követett el öngyilkosságot vagy tűnt el nyomtalanul, a „Hu Fang elleni kampány” 1955-ben kb. 5000 embert érintett, közülük 500 embert tartóztattak le, 60 ember követett el öngyilkosságot és 12 ember halt meg erőszakos halállal, a következő mozgalomban, amely a reakciók likvidálására irányult kb. 21.300 embert végeztek ki és több, mint 4300 ember vetett véget életének vagy tűnt el hír nélkül.

1.3 A nagy éhínség

A KKP létrejötte utáni időben, amikor nem volt elég gabonatermés, a „Nagy ugrás előre” mozgalom idején több ember halt meg, mint az összes többi kampányban. 1994 februárjában a „Vörös zászló” kiadó kiadott egy könyvet, amelynek a címe: „Történelmi feljegyzések a Kínai Népköztársaságról”. Ebben a könyvben a következő áll: „1959-től 1961-ig a nem természetes halállal meghalt emberek száma és a születés-csökkenés elérte a 40 milliót. Kína lakosságának száma lecsökkent 40 millióra, amely valószínűleg a legnagyobb éhínség volt ebben a században.

A nagy éhínséget a KKP hamisan „hároméves természeti csapásnak” nevezte. Valójában azonban ez alatt a három év alatt kedvezőek voltak a természet feltételek, mivel egyetlen egyszer sem voltak nagy mértékű árvizek, szárazság, hurrikán, cunami, földrengés, fagyok, jégeső, sáskajárás vagy más ehhez hasonló természeti csapás. A termés hiánya egyedül az ember bűne volt. A „Nagy ugrás előre” kampány az egész néptől azt várta el, hogy az acél olvasztásával foglalkozzanak, és a földművesek hatalmas mennyiségű termést hagytak elrohadni a földeken. Ennek ellenére a hivatalnokok minden megyében növelték a mezőgazdasági termények normáját. He Yiran, Liuzhou-i Prefektúra pártbizottságának elnöke olyan elképesztő hírt kreált, mint hogy Huanjiang megyében egy mu területen a termés 6,5 tonna volt. Ez a Lushan-i plénumon hangozott el, amikor a kínai kommunista párt meghirdette a „Jobboldali elhajlók” elleni mozgalomát. Hogy bizonyítsák a kommunista párt tökéletességét, a kormány elkobozta az adó egyik formájaként az egész országban a felnagyítottnak hirdetett termést. Amikor az elkobzott termés nem volt elég, azzal rágalmazták meg a parasztokat, hogy elrejtik a termést.

He Yiran azt mondta: „Nem számít, hány ember hal éhen Liuzhou-ban, igyekezni kell, hogy első legyünk!” Néhány parasztnál maradt egy kevés rizs, amit az éjjeli edényben rejtettek el. Hogy a parasztok ne tudják megenni az elrejtett rizst, Huanjiang megyében Xunle kerület bizottsága azt a parancsot adta ki, hogy „El kell oltani minden tüzet és le kell fedni minden fazekat”. Katonák járőröztek éjszaka és ha tüzet láttak, ellenőrizték és elfogták a bűnösöket. Sokan a parasztok közül még fűvet vagy fakérget sem mertek főzni és éhen haltak.

Történelmi szempontból, amikor nem volt elég termés, a kormány mindig megnyitotta a raktárakat és szétosztotta a termést az éhezők között, és ezen kívül az emberek elmehettek az éhező kerületekből. A KKP nyilván úgy gondolta, hogy az éhezés előli menekülés csökkenti a „párt tekintélyét” és elrendelte, hogy a rendőrök barrikádozzák el az utakat, nem hagyva, hogy az éhező emberek elmeneküljenek. Amikor az éhező emberek nem bírták ki és megrohanták a gabonaraktárakat, hogy hozzájussanak a terméshez, azt a parancsot adták ki,

hogy lőjenek az emberek közé, és aztán azzal rágalmazták meg őket, hogy az éhezők emberek ellenforradalmár elemek. Parasztok tömege halt éhen Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan, Sichuan, és Guangxi megyékben. A parasztokat, akiknek nem volt mit enniük, munkára kényszerítették, hogy erőfeszítéseket tegyenek hidrotechnikai építmények építésében, gátépítésben és acélöntésben. Többen is összeestek, és nem tudtak felállni. Azok, akik túléltek, nem volt erejük, hogy eltemessék a halottakat. Több falu teljesen kihalt, mivel falvak éheztek és egyik a másik után halt ki.

Kína történelmében a KKP előtt, a legsúlyosabb éhezés idején voltak olyan esetek, amikor gyereket cseréltek, mert senki sem akarta megenni a saját gyerekét. A KKP uralma alatt az emberek kénytelenek voltak megenni a halottakat és megölték azokat, akik elmenekültek más megyékből, sőt megölték és megették a saját gyerekeiket is. „Faluban volt olyan éhezők család, ahol csak az apa és két gyerek maradt életben: egy fiú és egy lány. Egyáltalán nem volt mit enniük. Egyszer az apa kiküldte a lányt az utcára. Amikor visszaért, nem találta az öccsét, de a fazékban zsíros húsdarabok úszkáltak és a tűzhelynél csontok heverték. Néhány nap múlva az apa ismét vizet öntött a fazékba, majd behívta a lányát. A lány nagyon megijedt, majd sírva fakadt: „Apa ne egyél meg engem, gyűjtök neked füveket, begyűjtök, de ha megeszel engem, ki teszi ezt meg neked?” (Sha Qing: Bayon, a zavaros föld)

Nem tudhatjuk, hány hasonló tragédia történt. Ellenben azt tudjuk, hogy a főbűnös, aki számtalan szerencsétlenség okozója - Kína kommunista pártja, aki dicsőítő dalokat írt arról, milyen jól vezeti az embereket, és a bajban csak azt mondta, hogy az emberek harcoljanak a természeti csapások ellen, továbbra is azt hirdelve, hogy ő milyen „nagy, helyes és fényes”.

1959-ben a Lushan-i Plénum után, Peng Dehuai tábornokot, aki őszintén megvédte a népet, elmozdították posztjáról. A kormányhivatalnokok közül többeket, akik igazat mondtak, elküldtek és letartóztattak. Ez után senki sem mert igazat mondani. A „nagy éhínség” idején ahelyett, hogy közölték volna a tényeket az emberek haláláról, majdnem mindenki a karrierje építése végett eltitkolta az igazságot. Amikor Shaanxi tartomány gabonatermék-segítségét akart nyújtani Gansu tartománynak, Gansu tartomány ezt nem fogadta el, mondván, hogy így is felesleges van.

A nagy éhínséget úgy tekintette a Párt, mint amivel teszteli a kormányhivatalnokokat: akkor megfeleltek a KKP kritériumainak, ha nem mondták meg az igazat az éhezők milliókról, nem tulajdonítva ennek jelentőséget, következésképpen, számukra nem létezett tovább semmilyen emberi érzelm vagy égi elvek, amelyek abban zavarták volna őket, hogy kövessék a párt sorait. A nagy éhínség után a pártkáderek a tartományok szintjén formálisan önkritikát gyakoroltak. Li Jingquan-t, Sichuan tartomány KKP első titkárát, ahol emberek milliói haltak éhen, kinevezték a KKP dél-nyugati Végrehajtó Bizottság első titkárává.

1.4 A kulturális forradalomtól a Tiananmen téren történt mészárlásig és a Fálun Gong-ig

A kulturális forradalom hivatalosan 1966 május 16-án kezdődött és 1976-ig tartott. A KKP később maga is „tízéves katasztrófának” nevezte ezt az időszakot. Később egy jugoszláv újságírónak Hu Yaobang, a volt párttitkár így nyilatkozott: „Akkoriban ez 100 millió embert érintett, ami a kínai lakosság 1/10 része.”

A „Politikai kampány tényei a Kínai Népköztársaság alapítása után” c. könyvben ez áll: 1984 májusában a KKP KB 31 hónapos intenzív ellenőrzés és

nyomozás után a következő statisztikai adatokat kapta a kulturális forradalommal kapcsolatban: „4 millió 200 ezer embert tartoztatták le és folytattak ellenük nyomozást, több, mint 1 millió 728 ezer ember halt meg erőszakos halállal, több, mint 135 ezer embert végeztek ki mint ellenforradalmárt, 237 ezer felett van a megöltek száma, 7 millió 30 ezer ember vált rokkanttá a fegyveres támadások során, 71 ezer 200 család esett szét teljesen. A tartományokban összegyűjtött statisztikai adatok alapján a kulturális forradalom idején erőszakos halállal meghaltak száma meghaladta a 7.730.000.

A gyilkosságokon kívül a kínai forradalom elején egy öngyilkossági hullám is jellemző volt. Híres értelmiségiek (Lao She, Fu Lei, Jian Bozan, Wu Han és Chu Anping) követtek el öngyilkosságot a kulturális forradalom első stádiumában.

A kulturális forradalom volt Kínában a legdühöngőbb baloldali korszak. A gyilkosság versenyképes útja volt a forradalmi hovatartozás megnyilvánulásának és az „osztályellenség” likvidálásának eszközei brutálisak és kegyetlenek voltak.

A „reform és nyíltság politikája” lehetővé tette, hogy információk felszínre kerüljenek, amelynek köszönhetően külföldi újságírók is tanúi lehettek a Tiananmen téri mézárulásnak 1989-ben és televízió riportoknak, amelyek mutatták az egyetemisták után hajtó tankokat és azt, ahogy azok halálra gázolják a fiatalokat.

10 év elteltével, 1999. július 20-án Jiang Zemin megkezdte a Fálun Gong üldözését. 2002 végén Kína belső csatornákon terjedő információi szerint több mint 700 ezer haláleset történt a fogvatartás különböző helyein: munkatáborokban, börtönökben és pszichiátriai intézetekben. Átlagban 7 embert gyilkoltak meg naponta.

Úgy tűnik, hogy a KKP által megölt emberek száma jóval kevesebb, mint korábban, amikor emberek milliót és tízmillióit ölték meg. Valójában ennek két oka van: egyfelől a KKP kultúrája átmosta az emberek agyát, akik ettől engedelmesebbek és cinikusak lettek, másfelől az államkincstár kirablása és a csúszópénzek miatt a kínai gazdaság a társadalmi stabilitás kedvéért „vérátömlesztésen esett át” és a külföldi tőkéktől függ. A Tiananmen téri mézárulás utáni gazdasági szankciók frissek maradtak a KKP emlékezetében és már tudják, hogy a gyilkolás a külföldi tőke kivonását eredményezheti és veszélyezteti totalitárius rezsimjét. A mézárulás száma nem csökkent, csak most már az ártatlan emberek meggyilkolása titokban történik, és a KKP ádázan elkendőzi azok okait.

2. A gyilkosságok különlegesen kegyetlen módjai

Minden, amit a kínai kommunista párt tett és tesz, a hatalom megszerzéséért és megtartásáért történik. Minél kegyetlenebbek voltak a gyilkosságok módszerei, annál többször alkalmazták őket, hogy elretentsék az embereket. Ez a terror már a kínai-japán háború után kezdetét vette.

2.1 Brutalitások Észak-Kínában a kínai-japán háború idején

Amikor Herbert Hoover, az USA volt elnöke javasolta Raymond testvér „Belső ellenségek” c. könyvének elolvasását, amely Irene Corbally Kuhn amerikai író nő kommentárjaival jelent meg, ezt mondta: „Ebből a könyvből megtudhatjuk a kommunista mozgalom kendőzetlen terrorját. Mindenki olvassa el ezt a könyvet, hogy „reális elképzelése legyen erről az egész világot betöltő, pusztító erőről.”

Ebben a könyvben De Jaegher és Kuhn mesélnek arról, hogy a KKP milyen módszerekkel félemlíti meg a népet. Pl. egyszer a kommunisták követelték, hogy egy falu lakói mind gyűljenek össze a téren, ahol ki akartak végezni 13 fiatal hazafit. A térre még a gyerekeket is kivezték tanári felügyelettel, hogy lássák, ahogy azok meghalnak. Miután elmondták a koholt vádakat, a kommunisták ráparancsoltak a félelemtől sápadt tanárookra, hogy énekeltesse a gyerekekkel hazafias énekeket. A dalok alatt nem táncoló művészek mentek a színpadra, hanem a hóhér, aki egy éles kést tartott a kezében. „A hóhér egy egészséges fiatal katona volt, akinek elég erős kezei voltak. A hóhér odament az első fiúhoz, felemelte az éles, nagy kést és mint a villám, egy gyorsat csapott, az első fej lehullott a földre, majd továbbgurult, a vér szökőkútként csapott fel. A gyerekek éneke kaotikus, hisztérikus kiáltássá változott. A tanárok csak nagy nehezen tudtak rendet teremteni, hogy a gyerekek folytassák tovább az éneklést, és a káosz közepette újra és újra lehetett hallani a harangok csengését.

A hóhér egymás után 13-szor sújtott le, lecsapva mind a 13 fejet. Ezután a katonák elkezdtek felválni az áldozatok hasát, hogy kivegyék a halottak szívét, majd megegyék őket. Ezeket az állati kegyetlenségeket mind a gyerekek szeme láttára követték el. „A gyerekek elsápadtak félelmükben, néhányan hányni kezdtek. A tanárok, a katonákat szidva, összeszedték a gyerekeket és visszavitték az iskolába.

Ez után is többször előfordult, hogy De Jaegher és Kuhn látták, amikor gyerekeknek kivégzéseket kell végignézniük. A gyerekek hozzászórtak ezekhez a véres jelenetekhez, néhányan közömböseké váltak, mások élvezni kezdtek.

Amikor a kínai kommunista párt úgy érezte, hogy az emberek kivégzése nem történik elég szörnyű módon, elkezdtek különféle más kegyetlen kínzásokat kitalálni. Pld. Egy embert kényszerítettek, hogy sok sötét nyeljen le, de közben nem adtak neki vizet, míg végül szomján halt. Kényszerítettek egy meztelen embert, hogy guruljon üvegszilánkokon. Télen léket vágtak és beledobták a „bűnöst”, aki vagy meghalt a hidegtől vagy elmerült.

De Jaegher és Kuhn leírják, ahogy Shanxi tartományban a KKP egyik tagja szörnyű kínzást hajtott végre. Egyszer, amikor az utcán sétált, az egyik étterem előtt egy nagy forró vízzel teli kád állt. Később ő maga is vásárolt néhány ilyen nagy kádat. Miután letartóztattak három falubelit, akik szembeszálltak a Kommunista Párttal, odavezette őket a kádakhoz, amelyekben a forró víz állt. A három áldozat meztelenre volt vetkőzve. Fogták és bedobták őket a kádakba, ahol megfőttek. Pingshan-ban De Jaegher és Kuhn látták, ahogy elevenen megnyúztak egy embert. A kommunisták kényszerítették az ember fiát, hogy ezt a szörnyű kínzást végignézza, aki kénytelen volt végighallgatni apja halálüvöltését. A hóhérok lelöcsögték az apát ecettel és savval, hogy a bőrét könnyen le lehessen nyúzni. Lenyúzták a bőrét, alulról kezdve a hátától a válláig, majd az egész többi részt, csak a fejrészen maradt még bőr. A fiú látta, ahogy a nyúzás után néhány perccel meghal az apja.

2.2 A vörös terror a „vörös augusztus” idején, emberevés Guanxi tartományban

A KKP még a hatalom teljes megszerzése után sem hagyta abba az erőszakot. A kulturális forradalom idején ezek az erőszakosságok még nagyobb lendületet vettek.

1966 augusztus 18-án Mao Ce-tung a Tienanmen téren találkozott a Vörös Gárda képviselőivel. A kommunista vezető, Song Renqiong lánya, Song Binbin a Vörös Gárda karpántját húzta Mao-ra. Amikor Mao megtudta, hogy a neve azt

jelenti „kedves és kulturált”, azt mondta: „Nekünk harcra van szükségünk.” Emiatt a lány megváltoztatta a nevét „Song Yaowu”-ra, ami szó szerint azt jelenti „harcot akarok”.

Ekkoriban az egész országban fegyveres támadások kezdődtek. A fiatal generáció, aki már a Kommunisták Párt ateizmusán nevelkedett, semmitől sem félt. A Mao Ce-tung által hirdetett elvek és a Párt közvetlen irányítása alatt, a vörösgárdisták esztelenül és féktelenül elkezdtek gyilkolni az embereket és házkutatásokat tartottak az egész országban. Több helyen az „öt fekete osztályt” (földesurak, gazdag parasztok, reakciósök, veszélyes elemek, jobboldaliak) és családjukat kivégezték. A legaktívabbak Daxin tartományban voltak Pekingtől nem messze. Augusztus 27. és szeptember 1-je között a 13 népi kommunában és a 48 brigádban 325 embert gyilkoltak meg, a legöregebb közülük 80 éves, a legfiatalabb 38 napos, 22 családot likvidáltak teljes egészében.

Emberek agyonverése mindennapos dolog volt. A Shatan utcában egy csoport vörösgárdista fémövéssel addig vertek egy öregasszonyt, míg mozogni tudott. Azután az egyik vörösgárdista lány ráugrott a hasára, mire az öregasszony meghalt. Egyszer házkutatást tartottak az egyik földbirtokosnőnél. A szomszédokra ráparancsoltak, hogy mindenki hozzon egy termosz forró vizet és gallérja mögé öntötték, míg az izmai meg nem fűttek. Néhány nap múlva holtan találták a házában, férgekkkel a testén.

Akkoriban az embereket a lehető legkülönbözőbb módszerekkel gyilkolták meg. Néhányan botokat használtak, mások sarlót, megint mások kötéllel fojtották meg az embereket. A kisgyerekekkel még kegyetlenebbül bántak: rátapostak a gyerek egyik lábára, és kettétépték az élő gyereket.

Még Guangxi-nál is állatiasabb cselekedetet hajtottak végre Daxing-ban, – ez az emberevés. Zheng Yi három szakaszát emelte ki ennek. Ez első kezdő szakaszban a terror még sötét és burkolt volt. A következő képpel jellemezhetjük, amelyet az egyik járásról írtak: „Késő éjszaka a gyilkosok lábujjhegyen jártak, hogy áldozatra találjanak, megölték őket és kivágták a szívüket és a májukat. Mivel meg voltak ijedve és tapasztalatlanok voltak, így tévedésből a tüdőt szedték ki, amiért később vissza kellett térniük a gyilkosság színhelyére. Végül megfőzték a belső szerveket, az egyik vodkát hozott, a másik fűszereket...Néhány ember a fazék alatt kialvó láng mellett gyorsan és csendben evett...”

A második stádium, amikor a terror nyílttá és általánossá vált. Erre az időszakra már a régi gyilkosok tapasztaltakká váltak a szív és máj kiszedésében, mikor még az áldozat élt, sőt még tapasztalataikat át is adták másoknak, míg teljes tökéletességig nem vitték. Pld. Ahhoz, hogy kiszedjék a belső szerveket a bordák alatt egy Y alakú vágást kellett ejteni, majd lábbal rátaposni a hasra (ha az áldozat egy fához van kikötve, akkor térdrel belerúgni), és erre a szív és a belső szervek kiesnek. A főgyilkos kivette a szívet, májat és nemi szerveket, a többiek pedig az egyebeket. Mindezeket a szörnyű jeleneteket lózungok és vörös zászló díszítette.

A harmadik stádium a tömegpszichózis. Tömegessé vált a kannibalizmus. Pld. Wuxuan tartományban az emberek, a veszett kutyákhoz hasonlóan, válogatás nélkül ettek mindenféle hullát. Az áldozatokat gyakran nyilvánosan kritizálták, mielőtt megölték és megették volna. Amint az áldozat a földre esett, rögtön rávetették magukat, előhúzták az elhozott késeket és vágták, amit értek. Ekkoriban sok ember került bele a kannibalizmus mozgalmába. Az „osztályharc” vihára elfújta az emberi természet és büntudat minden maradványát. Az emberevés járványa eltöltötte az emberek elméjét, és az emberek kannibál lakomákat rendeztek. Az emberi test minden szerve ehető volt, beleértve a szívet, húst, májat, vesét, lábat és ínt. Az emberi testet különböző módokon készítették el, megfőzték, megsütötték, füstölték vagy nyílt lángon megsütötték. Az emberek likórt és bort ittak, játszottak és fecsegték az emberből készült étel

elfogyasztásakor. Ekkoriban még az is előfordult Wuxuan tartományban a Forradalmi Bizottságnak, a legmagasabb kormány szervezetnek a kávézójában emberi húsból készült fogásokat kínálnak.

Az olvasó tévedésből azt gondolhatja, hogy ezek a kannibál bankettek kizárólag az emberek kontrollálatlan cselekedetei voltak. A KKP egy totalitárius szervezet volt és a társadalom minden sejtjét irányította. Ha a KKP nem irányított volna minden sejtet, ez nem történhetett volna meg.

A KKP dicsérete egy dalban így hangzik: "A régi társadalom az embereket szellemekké változtatta, az új a szellemeket emberekké". Az említett példák is jól mutatják, hogy a KKP valóban ördögöt, szörnyeteget csinált az emberekből.

2.3 A Fálun Gong üldözése

Amikor a kínaiak beléptek a világűr meghódítása és a számítógép korába, maguk között megvitatták az emberi jogokat, szabadságot és demokráciát, és sokan úgy gondolták, hogy a szörnyű időszak és a brutalitások már a múlté, a KKP „civilizált ruhát” öltött és csatlakozik a világ többi részéhez.

Valójában ez egyáltalán nincs így. Amikor a KKP felismerte, hogy létezik egy olyan csoport, amely nem fél a kegyetlen kínzásoktól és gyilkosságoktól, akkor az általa alkalmazott módszerek még durvábbakká váltak. Ez az üldözendő csoport a Fálun Gong.

Ha a vörösgárdisták és a Guangxi tartományban történt emberevés céljairól beszélünk, akkor ez csak a fizikai test megsemmisítésére irányult, ahol az embereket mindössze néhány óra vagy néhány perc alatt végezték ki. A Fálun Gong gyakorlók üldözése esetén a cél, hogy megtagadják nézeteiket, az „Igazság, Jóság, Tolerancia” elvét, és ezért a gyakorlókat hosszú napokon, hónapokon, éveken át tartó kínzásoknak vetik alá. Ezek miatt a kegyetlen kínzások miatt kb. 10 ezer Fálun Gong követő lelte halálát.

A Fálun Gong azon gyakorlói, akik csodával határos módon maradtak életben több, mint 100 különböző, általuk átélt fajtáját írják le a kínzásoknak.

Az egyik legelterjedtebb módszer az erős verés. A rendőrök és a börtönök vezetői vagy maguk verik meg a Fálun Gong gyakorlókat vagy megveretik őket a börtön többi foglyával. Néhány Fálun Gong gyakorló megsüketült a verésektől, felszakadt a fülkagylója, másoknak kinyomták a szemgolyójukat, kitörték a fogaik, eltört a koponyájuk, gerincük, kulcscsontjuk, medencecsontjuk, lábuk. Néhányaknak le kellett amputálni a kezét vagy lábát a súlyos ütések következtében. Más Fálun Gong gyakorlóknak összezúzták a heréit, a nőket a nemi szervüknél rugdosták. Ha a Fálun Gong gyakorlók nem adták meg magukat, akkor addig kínozták őket, amíg el nem szakadt az izomszövetük és ki nem látszottak a belső szerveik. Néhányukat annyira megverték, hogy nem lehetett őket megismerni. Azokat, akik vérben úsztak a kínzások után, leöntötték sós vízzel, majd továbbverték őket elektromos botokkal, aminek következtében a hús és vér szaga terjengett és a börtönt szörnyű kiáltások töltötték meg. Miközben néhányakat a fejükön ütöttek, a fejükre műanyag zacskót húztak, hogy felve a megfulladástól, megadják magukat. Az elektromosság is nagyon gyakran alkalmazott módszer. A rendőrök elektromos botokat tesznek a legérzékenyebb helyekre: berakják a Fálun Gongot gyakorló nők szájába, odateszik a fejükhöz, nemi szerveikhez, hüvelyükbe, mellükhöz, a férfiak lábához, péniszéhez vagy más egyéb részéhez. A hóhérok elektromos botokat helyeznek az áldozat testéhez, amíg a bőrük égni nem kezd, mindenütt égett szag terjeng, és a seb bekékül. Néha ezzel egy időben ütik az áldozat fejét és a végbélnyílását. A rendőrök gyakran 10 vagy akár több elektromos botot is alkalmaznak a Fálun Gong

követőivel szemben egyszerre hosszú időn át. Az átlagos elektromos botok a néhány ezer voltot is elérik. Az elektromos kisülést zaj és kék fény kíséri. Amikor vernek valakit, égési sérülések keletkeznek, mintha tűzhöz ért volna, vagy akár a kígyómaráshoz is hasonlítható. Az elektromos kisülés helyén a bőr piros lesz, felhólyagosodik, megég és gennyesedni kezd. A magas feszültségű elektromos botütéstől az embernek olyan érzése lesz, mintha kalapáccsal verték volna fejbe.

A kínzók égő cigarettát tesznek az áldozat kezéhez, arcához, a talpának a közepéhez, melléhez, hátához, a mellbimbójához és a nemi szerveihez. Villanytűzhelyben melegített vasrudakat izzó vörösre melegítenek és ráhelyezik az áldozat lábára. Felizzított szenet raknak az arcához. A rendőrök felgyűjtják azokat, akikben még pislákol ezek után is az élet, és azt állítják, hogy maguk gyűjtötták fel magukat.

Különös kegyetlenséggel ütlegelik a nőket a mellükön, mellbimbójukon, a testük alsó részén. Az erőszakolástól sem rettentí vissza őket semmi, sőt a csoportos erőszakolás sem egyedi eset. Elektromos botokat helyeznek a nők mellbimbójához és hüvelyébe. Összekötöznek négy fogkefét, beteszik a nő hüvelyébe és forgatni kezdik. Izzított horgot akasztanak a hüvelybe. Hátrakötik a nők kezét, összekötik a mellbimbójukat egy olyan dróttal, amelyen áram fut keresztül. A nőket levetkőztetik és belökkik olyan cellákba, ahol férfi bűnözők vannak, hogy azok tegyenek velük, amit csak akarnak.

A Fálun Gong gyakorlóira kényszerzubbonyt húznak. Összekötik a hátuk mögött a kezüket, majd felhúzzák a kezüket a mellükig, ugyanakkor összekötik a lábukat is és felakasztják az áldozatot a vasrácsos ablakra úgy, hogy a lábuk ne érjen a földhöz. A szájukba rongyot gyömöszölnek és a fülükre fülhallgatót tesznek, hogy a Fálun Gong-ról szóló rágalmakat hallgattassák velük. A szemtanúk vallomása alapján, akiket ilyen kínzásoknak vetnek alá, azoknak hamar lebénul a karja. A vállakon, könyökökön és csuklón lévő csontok és inak eltörnek, elszakadnak. Akiket hosszabb ideig így kínoztak, azoknak a háti résznél lévő bordái eltörnek és belehalnak az elszenvedett fájdalomba.

Van egy másik kínzásfajta is, amelyet alkalmaznak, úgy hívják, hogy „vízkamra”. A tanítványokat mellig érő koszos vízbe vagy trágyalébe állítják. A körmük alá bambusztűket vernek és egy olyan szobába teszik őket, ahol a plafonról, falakról vörös, zöld, sárga, fehér színű penész lóg, a padlón is ilyen penész borítja, hogy keléseket kapjanak. Vagy kikötik őket az utcán, kígyókat és dühös kutyákat eresztenek rájuk vagy a skorpiók csípéseinek vetik oda áldozatul. A pszichiátriai gondozókban idegkárosító gyógyszereket alkalmaznak, amelyek az idegrendszer összeomlásához vezetnek. Ez csak néhány példa a Fálun Gong gyakorlókkal szemben alkalmazott kínzások közül.

3. A kommunista párton belüli kegyetlen harc

Mivelhogy a KKP tagjait a pártkultúra köti össze és nem az erkölcs, igazságosság, a másik iránti lojalitás, ezért a felsőbb vezető iránti hűség, és különösen a legfelsőbb hatalmon lévők iránti elkötelezettség nagyon fontos szerepet játszik. A tagok körében végzett tisztogatás a terror légkörét teremtette meg a párttagok között, hogy az életben maradtak lássák: ha valakit felsőbb vezető diktátorok üldözni akarnak, akkor az szörnyű halállal fog halni.

A párton belüli harcok mindenki számára nyilvánvalóak. A Szovjet Kommunista Párt Politikai Bizottságának első két ülészakánájának tagjait, Lenin és Sztálin kivételével, mind megölték vagy maguk végeztek magukkal. Megölték hármat az öt marsall közül, hármat az öt katonai körzet-parancsnok közül. Ezen

kívül még 10 katonai vezetőt, 85-ből 57 hadtest-parancsnokot, 195-ből 110 hadosztály-parancsnokot.

A KKP még mindig a „kegyetlen harc és kíméletlen rajtaütés” elvét propagálja. Ez a taktika nem csak a párton kívülieket veszi célba. A forradalom időszakában Jiangxi tartományban a KKP annyi embert meggyilkolt a Bolsevik-ellenes hadosztályban, hogy szinte nem is maradt olyan ember, aki harcolni tudott volna. Amikor a kommunista párt Yan'an-ban megerősödött, megkezdte a „helyreigazítás” mozgalmat. Miután politikailag megerősödött, likvidálta Gao Gang-ot, Rao Shusi-t, Hu Feng-et és Peng Dehuai-t. A kulturális forradalom időszakára a régi párttagok közül szinte mindenki likvidálva volt. A KKP egyetlen főtítkárának sem lett jó vége.

Liu Shaoqi, a volt kínai elnök, aki az állam második legfontosabb embere volt, szörnyű halállal lelte végét. A 70. születésnapjára Mao Ce-tung és Zhou Enlai megbízta a Wang Doongxing-et (Mao fővezérét), hogy adjon át neki egy rádiót, amelyen meghallgathatja a KKP KB 12. ülésének 8. Plenáris Ülését, ahol ezt mondták: „A pártból örökre ki kell zárni, az áruló, provokátor, elvtagadó Liu Shaoqi-t. Liu Shaoqi-nek és társainak számot kell adniuk árulásukról és be kell vallaniuk a párt ellen elkövetett bűneiket.”

Ez a hír megtörte Liu Shaoqi-t és a betegsége rosszabbra fordult. Annak következtében, hogy odakötötték az ágyhoz és nem tudott mozogni, a nyakán, hátán, hátsóján, sarkán a fekvéstől gennyes sebek keletkeztek. Amikor fájdalmai voltak és belekapaszkodott valamibe vagy valakinek a kezébe, és nem akarta elengedni, kemény műanyag üveget helyeztek mindkét kezébe. Amikor meghalt, a kezében lévő két üveg olyan lett, mint egy homokóra.

1969 októberére Liu Shaoqi teste elkezdett bomlani és erős szagot árasztott. A testéből csak csontok maradtak, élete hajszálon függött. A központi bizottság nem engedte meg, hogy fürödjön vagy ruhát cseréljen, csak egyszerűen levetkőztették és átszállították Pekingből Kaifeng-be, ahol egy pincében helyezték el. Amikor magas láza lett, nemcsak hogy nem adtak neki gyógyszert, de az orvosokat és nővéreket sem engedték a közelébe. Amikor Liu Shaoqi meghalt, alig lehetett felismerni benne az emberi vonásokat. A haja hossza elérte a 70 centimétert. Két nap múlva elhamvasztották, és járványos megbetegedés címszóval elégették az ágyneműjét és minden egyéb holmiját. A halotti anyakönyvi kivonatában ez áll: „Vezetéknév, keresztnév: Liu Weihuang, munkája – munkanélküli, a halál oka – betegség.” A Kommunista Párt nyugodtan kínózhatja a nemzet elnökét, és ráadásul minden látható ok nélkül.

4. A forradalom „exportálása”, gyilkosságok Kína határain kívül

Azon kívül, hogy a KKP minden eszközzel gyilkolja a párttagokat és az egyszerű párton kívüli embereket Kínában, még a forradalmat is exportálja, azaz ugyanúgy gyilkosságokat követ el Kína határain kívül. A „Vörös Khmer” egy tipikus példa erre.

A Pol Pot vezette Vörös Khmer mindössze 4 évig tartott Kambodzsában. Ugyanakkor 1975 és 1978 között ebben a 8 millió lakosú kis országban 2 millió embert öltek meg, köztük 200 ezer kínait.

Nem akarunk bővebben szólni a „Vörös Khmer-ek” és a Kínai Kommunista Párt kapcsolatáról.

Pol Pot Mao Ce-tung feltétlen követője volt. 1965 után négy ízben volt Kínában és hallgatta Mao Ce-tung tanításait. 1965 novemberétől Pol Pot három hónapot töltött Kínában. Chen Boda és Zhang Chunqiao megvitatta vele azokat

az elveket, melyek szerint „a politikai hatalmat a fegyver ad”, meséltek neki az osztályharc elméletéről, a proletárdiktatúráról és a „forradalmi tapasztalataikról”. Mindezek alapul szolgáltak Pol Pot-nak, hogy magához ragadja, majd megerősítse a hatalmát és kormányozza az országot. Miután hazaérkezett a pártot átnevezte Kambodzsai Kommunista Pártnak, létrehozott egy forradalmi támaszpontot a kínai modell alapján ugyanúgy, ahogy a KKP körbeveszi a városokat a falvakkal.

1968-ban a Kambodzsai KP létrehozta hadseregét. 1969 végére csak valamivel több, mint 3000 tagja volt, de 1975-ben mielőtt Phnom Penh hatalomra került, már 80 ezer tagja volt, akik „jól fel vannak fegyverkezve, és bátran harcolnak”. Mindez teljes egészében a KKP-től függött. A Wang Xiangen által írt „Vietnám segítése az Amerikával folytatott harcban” c. írásban az áll, hogy Kína 30 ezer emberre való fegyvert adott át Pol Pot-nak. 1975 áprilisában Pol Pot elfoglalta Kambodzsza fővárosát. Két hónapra rá Pekingbe utazott, hogy megkapja az aktuális rendelkezéseket. Nyugodtan állíthatjuk, hogy a KKP ideológiai és anyagi támogatása nélkül a „Vörös Khmer” nem öldökölhette volna embereket.

Nézzünk egy példát. Amikor a Kambodzsai KP megölte Sihanouk herceg két fiát, a Kambodzsai KP Sihanouk-ot Pekingbe vitte Zhou Enlai parancsára. Amikor a Kambodzsai KP embereket ölt meg, még a méhben lévő magzatot sem kímélték, hogy a jövőbeli bajokat megelőzzék. Pol Pot feltétel nélkül teljesítette Zhou Enlai követeléseit.

Zhou Enlai akár egyetlen szóval is megmenthette volna Sihanouk-ot, de amikor felszínre került, hogy 200 ezer kínai is meghalt, ezt a KKP nem hagyhatta szó nélkül. Amikor a kínaiak a kínai követséghez fordultak segítségért, a követség erre rá se hederített.

1998 májusában Indonéziában elkezdtek a kínaiak nagy arányú erőszakolását és gyilkolását, a KKP hallgatott. Nemcsak, hogy nem segített, de még el is kendőzte ezt a hírt Kínában, mintha a külföldön élő kínaiak élete és halála nem érintené a kínai kormányt és semmiféle humanitárius segítséget nem kéne nyújtania számukra.

5. A családok szétrombolása

Hány embert ölt meg a KKP a különböző politikai mozgalmában? Nincs lehetőségünk, hogy összeadjuk, hányra tehető azon emberek száma, akik meghaltak a KKP különböző kampányaiban. Lehetetlenség ilyen statisztikát végezni, amelynek okai az egyes régiók, etnikai csoportok és nyelvjárások miatti információs akadályok. Egy ilyen statisztika azt jelentené, hogy a KKP „saját sírját ássa”, ezért inkább a KKP inkább elhallgatja történelmének bizonyos részleteit.

Ami a tönkretett embereket illeti, az ő számukat még nehezebb lenne kideríteni. Néhány család az egyik tag elvesztésének következtében ment tönkre. Vannak olyan családok, amelyeknek minden tagját megölték. Még akkor is, amikor a családon belül senki sem halt meg, előfordult, hogy válásra kényszerítették a tagokat. Apát és fiát, anyát és lányát arra kényszerítették, hogy tagadják meg egymást. Az emberek üldözése olyan méreteket öltött, hogy vannak, akik lebénytak, mások elvesztették józan ítélőképességüket, mások a gúnyolódások hatására súlyosan megbetegedtek és nagyon korán meghaltak. Ezekről a családi tragédiákról nincsenek teljes adataink.

Egyszer az egyik japán lap, a „Yomiuri Újság” közölte, hogy a kínai lakosságnak több, mint a fele vesztette életét a KKP elnyomása alatt. Ha ezt az adatot vesszük figyelembe, akkor a KKP által tönkretett kínai családok számát minimum 100 millióra becsülhetjük.

A híradásoknak köszönhetően, minden család tudomást szerzett Zhang Zhixin történetéről. Sokan tudják, hogy különböző kegyetlen kínzásoknak vetették alá, tömegesen megerőszakolták és pszichikailag is meggyötörték. Végül, amikor elvesztette az eszméletét, mielőtt agyonlőtték, kivágták a nyelvét. Ugyanakkor sokan tudják, hogy egy másik kegyetlen történet is áll e mögött a tragédia mögött: családtagjainak át kellett esnie a „halálra ítélt családtagjainak kurzusán”.

Zhang Zhixin lánya emlékezett így az 1975 tavaszán történt eseményekre:

„A Shenyang-ban lévő bíróságon a következőt közölték: Anyád egy igazi, ádáz ellenforradalmár. Makacsul elutasítja nagy vezérünket Mao-t és Mao Ce-tung, mindent legyőző gondolatait. Elutasítja a proletáriátus forradalmi irányzatát és Mao elnököt, ez az ő bűne, amiért a kormány a büntetése súlyosbításán gondolkodik. Mit gondol arról, ha halálra ítéljük? Döbbenet hallgattam, nem tudtam, mit válaszoljak. A szívem darabokra volt törve, de azt a látszatot kellett keltenem, hogy nyugodt vagyok. Alig bírtam visszatartani a könnyeimet. Apám mindig azt mondta, hogy nem szabad mások előtt sírni, máskülönben nem tudjuk megtagadni a hozzá fűződő kapcsolatunkat. Apám felelt helyettem: Ha ez valóban igaz, akkor a kormány tegye azt, amit jönnek lát.”

A bíróság képviselője ismét feltette a kérdést: „Ha föbe lövik, elviszik a hulláját? Szükségük van-e Zhang Zhixin holmijaira? Én leeresztettem a fejemet és egy szót sem szoltam. Apám válaszolt ismét helyettem: Nekünk semmire sincs szükségünk. Apám megfogta az öcsém és az én kezemet és kivezetett minket a járási szállodából. Botladozva, erős hóvihárban sokáig bandukoltunk hazafelé. Nem főztünk semmit, apám kettétörte az egy szem zsemlét és szétosztotta közöttünk. Azt mondta: Egyétek meg és feküdjetek le korábban aludni. Csendben feküdtem az ágyon. Apám a hokedlin ült és bámulta, ahogy táncol a fény. Kicsit később ránk nézett, úgy látta, hogy elaludtunk. Felállt és csendben kinyitotta a ládát, amelyet a Shenyang-ban lévő előző lakásból hoztunk ide és kivette anya fényképeit. Nézte és nem tudta visszatartani a könnyeit.

Felkeltem az ágyamról, fejemet apám kezébe tettem és hangosan zokogni kezdtem. Apám megsimogatott és azt mondta: „Nem szabad, nem szabad, meghallják a szomszédok.” Sirásomra felébredt az öcsém. Apám erősen magához szorította az öcsémet és engem. Nem tudom, mennyi könnyet ejtettünk azon az éjszakán, de tilos volt hangosan sírni.”

Az egyik egyetemi tanár boldog családi életet élt, de a „reakciók félreállítására” idején történt események tragédiát okoztak az életében. Akkoriban az ő későbbi felesége szerelmes volt egy fiatalemberbe, akit „reakciónak” kiáltottak ki. Egy Isten háta mögötti helyre küldték, ahol nagyon sokat szenvedett. A lány nem tudott vele menni, és később férjhez ment a tanárhoz. Amikor a szerelme meggyötörtén hazatért szülővárosába, már többgyermekes anya volt, de nem tudta megbocsátani magának árulását. Kitartott amellett, hogy elválk férjétől és ezzel megváltja bűneit. A tanár már túl volt az 50-en, nem bírta ki a történeteket és elvesztette józan ítélőképességét. Levette magáról a ruhákat és az utcákon kóborolt. Felesége ennek ellenére elhagyta férjét és gyerekeit. A KKP által okozott bánat jövátéhetetlen. Ez a társadalom fájdalma, amely gyógyíthatatlan.

A család képezi a kínai társadalom egységének alapját. Ugyanakkor a hagyományos kultúra legutolsó bástyája is, amely szemben áll a KKP által hirdetett kultúrával. Ezért a családok tönkretétele a KKP gyilkosságainak történetének különösen embertelen cselekedete.

A KKP monopolizálta az állam társadalmi tartalékait. Azt az embert, aki elmondja a véleményét, ellenségnek nyilvánítják, és rögtön szembenézhet a létezés lehetőségeinek és az iránti érzett tiszteletnek elvesztésével és a társadalom megvetésével. Ebben az esetben a család lehetne ezeknek az általában ártatlanul

elítelt embereknek az utolsó mentsvára, ahol vigaszra lelhetnének. Ugyanakkor a KKP politikájának következtében, aki kényszerítette az embereket, hogy tagadják meg rokonaikat, a rokonok nem merték vigasztalni az üldözöttet, különben maguk is az elnyomás áldozataivá váltak. pld. Zhang Zhixin-t válásra kényszerítették. Sok ember számára rokonok árulásáról szóló hír, a feljelentések, a harc, a nyilvános kritika az utolsó csepp lesz a pohárban, amely megtöri a lelküket. Ennek hatására sokan követtek el öngyilkosságot.

6. A gyilkosság modellje és a következmények

6.1 A KKP gyilkosságainak ideológiája

A KKP gyakran jelentette ki kérkedve, hogy tehetségesen és alkotó módon fejlesztette a marxizmus-leninizmust, miközben valójában csak a gonosztságot fejlesztette alkotó módon, amely páratlan lett az emberiség történelmében. A társadalmi egységről szóló kommunista eszme felhasználásával becsapta az egyszerű népet és az értelmiséget. Az ipari forradalmat használva, szétzúzza az emberek hitét, és az ateizmust propagálja, a kommunizmus eszméjével tagadja a magántulajdont, a leninizmus elméletével és az erőszakos forradalom gyakorlatával kormányozza az országot. Mindezekkel kombinálja a KKP a kínai kultúra pusztító vonását, és azokat a jellemzőket erősíti, amelyek teljes mértékben ellentétesek a hagyományos kínai kultúrával.

A KKP az általa gyártott, a „forradalomról” és a „proletárdiktatúra vezetése alatti állandó forradalomról” szóló teóriákkal meg akarja változtatni a társadalmat és biztosítani a párt diktatúráját. Az elmélete két részből áll: a proletárdiktatúra gazdasági alapjából és az ideológiából. A gazdasági alap meghatározza az ideológiát, amely visszahat a gazdasági alapra. Ahhoz, hogy erősítsék az ideológiát és különösen a párt hatalmát, a forradalmat a gazdaság megváltoztatásával kell kezdeni. Ehhez szükség van:

1. a földbirtokosok likvidálására, hogy a termelési viszonyok kérdését megváltoztassák a falvakban

2. a kapitalisták likvidálására, hogy a termelési viszonyokat megoldják a városokban.

Ahhoz, hogy a KKP megerősítse ideológiáját állandóan gyilkosságokat kell végrehajtania, hogy az ideológiájában az abszolút egyeduralmat biztosítsa. Ehhez szükséges:

6.1.1 Hogy megoldják az értelmiség KKP-hoz fűződő viszonyát

A KKP hosszú időn keresztül több ízben hirdetett kampányt az „értelmiség gondolkodásának megreformálására”. A kommunisták burzsoá individualizmussal, a kapitalizmus és az osztályon kívüliség ideológiájával, geopolitikai nézetekkel vádolták az értelmiséget. A KKP „agymosást” akar végrehajtani az értelmiségnél, hogy kiölje belőle a lelkiismeretet, megszüntesse a jóindulatot. Az értelmiség független gondolkodását és más ehhez hasonló pozitív vonásait, beleértve a jó ügyért való felszólalást el kell fojtani. A hagyományok szerint értelmiségi körökben ezt tanítják: „A rendes embert nem a fényűzés hajtja, nem csábíthatja el gazdagság, ha szegény és ismeretlen is, akkor sem kényszerítheti erőszak, hogy eltérjen eredeti céljától.” „Legyél első azok között, akik az állam érdekeinek védelmére kelnek és utolsó azok között, akik csak saját hasznukat lesik.” „Mindenki, még a legegyszerűbb ember is, felelős nemzetének

sikereiért és kudarcaiért.” „A rendes ember, ha kis ember, magát műveli, ha jelentős pozíciót tölt be, nemzete fejlesztésén fáradozik.”

6.1.2 A KKP gyilkosságokat hajtott végre a kulturális forradalom idején, hogy egyeduralma legyen a politika és kultúra fölött

Először a KKP-n belül megjelent egy tömegmozgalom, azután ezt a mozgalmat a párton kívül is fejlesztették és gyilkosságokat követtek el irodalmi körökben, a történészek között, a műveltség és művészet területén. Először a KKP néhány híres embert akart likvidálni, például az álnéven megjelent „Három családos falu” című mű íróit: Liu Shaoqi-t, Wu Han-t, Lao She-t és Jian Bozan-t. Utána megöltek egy, „a párton belüli kis csoportot”, a „hadseregen belüli kis csoportot”, és aztán a gyilkosságok száma egyre nőtt a párton, a hadseregen belül, majd az egész országban. A felfegyverzett harc megsemmisítette a fizikai testet, a kulturális harc a szellemet. Ez volt a kommunista párt vezetése alatti legembertelenebb és legerkölcstelenebb időszak. Az emberi természet gonosz oldala teljes mértékben megnyilvánult, hogy a párt válságba került hatalmát helyreállíthassa. Bárki embert ölhetett a „forradalom”, „a KKP forradalmi irányzatának és Mao elnök védelmének” jelszavával. Ez az emberi természetnek össznemzeti megsemmisítése volt, amire nem volt még példa.

6.1.3 A kulturális forradalom után a KKP 1989 június 4-én tömegmészárlást hajtott végre a Tiananmen téren a demokratikus igényekkel fellépő egyetemisták között

Először ölt a KKP nyilvánosan civil embereket, akik felszólaltak a sikkasztás, a hivatalnokok és üzletemberek összefonódása ellen és a sajtó-, szólás- és gyülekezési szabadság érdekében. Tankokat gyűjtöttak fel és katonákat öltek meg, hogy a hadsereg ezen felbőszülve, szembeszálljon a tüntetőkkel.

6.1.4 Különböző hitű emberek meggyilkolása

A hit ellenőrzése a KKP számára gyökeres kérdés. Hogy a KKP hamis elvei megtévesszék az embereket, hatalomra kerülésének megerősítése elején elfojtotta a különböző vallási meggyőződéseket és irányzatokat. Ma a KKP ismét felemelte bárdját egy másik meggyőződés fölött, a Fálun Gong gyakorlók fölött. A KKP kihasználja azt, hogy a Fálun Gong az „Igazság – Jóakarát - Tolerancia” elve alapján fejleszti magát, és elvei között nem szerepel az erőszak, a gyakorlók nem mondanak hazugságokat, és nem okoznak társadalmi instabilitást. Miután tapasztalatokat szereztek a Fálun Gong félreállításában, a KKP még professzionálisabb lett abban, hogy hogyan állítson félre embereket a hitükért. Ma, Jiang Zemin és a KKP ahelyett, hogy összefogást hirdetne, maga is gyilkossággal lépett a színtérre.

6.1.5 Emberek gyilkolása, hogy elfedjék az igazságot

Az igazság ismeretének joga – ez a másik gyenge pontja a KKP-nak, ezért az információk elkendőzéseért is gyilkossághoz kell folyamodnia. Korábban, aki törvénytelenül hallgatta az „ellenséges rádiót”, börtönbüntetést kapott. Válaszul a többször előforduló esetre, hogy az állami tulajdonban lévő televíziós rendszerben

elfogtak olyanokat, akik a Fálun Gong üldözését magyarázták, Jiang Zemin kiadott egy titkos parancsot, amely így szólt: „Kíméletlenül a helyszínen lelőni”. Liung Chengjun-t, aki a tévén keresztül beszélt az igazságról, halálra kínozták. A KKP létrehozott egy 610-es Bizottságot (külön a Fálun Gong üldözésére alakított Gestapo-hoz hasonló szervezet), amely figyeli az embereket, különös tekintettel a rendőrségre, ügyészségre, bíróságokra és az Internet-re.

6.1.6 A KKP saját érdekeitől hajtva megfosztja az embereket az élethez való joguktól

A KKP „állandó forradalom”-ról szóló teóriája valójában azt mondja, hogy sohasem akarja kiengedni a kezéből a hatalmat. Ma már a párton belüli sikkasztás és bomlás konfliktushelyzetet eredményezett a párt abszolút vezetése és az emberek élethez való joga között. Amikor az emberek törvényes eszközökkel védik a jogaikat, a KKP erőszakhoz folyamodik, és állandóan felemeli bárdját a mozgalom úgynevezett vezetői fölött. Ehhez a KKP több, mint 1 millió felfegyverzett rendőrt készített fel. Az 1989 június 4-i Tiananmen téri mézárálással összevetve, a katonaság ma sokkal felkészültebb a gyilkosságra, mint akkor volt. Miközben a KKP az erőszak útjára kényszerítette embereit, magát is zsákutcába hajtotta. Olyan extrém, támadható szintre jutott, hogy ahogy a kínai mondás hangzik: „a fákat és fűvet is ellenségnek nézi, amikor fúj a szél.”

A fent említett példák alapján is azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a KKP természeténél fogva gonosz. Függetlenül attól, hogy különböző időkben és helyeken változik, az egyeduralmi hatalomért embereket gyilkolt a múltban, jelenben és a jövőben is ezt folytatja.

6.2 Különböző feltételek között a gyilkosság különböző formáinak használata

6.2.1 A propaganda irányítása

A KKP különböző időkben a gyilkosság különböző formáját és modelljét alkalmazta. Leggyakrabban előbb propagandát gyártott, mielőtt gyilkolt. A KKP gyakran azt mondja:” Csak a gyilkosság csillapíthatja a nép haragját”, mintha a nép követelésére ölné embereket. Valójában a „nép haragját” maga a KKP kelti fel.

Pld. Az „Ősz hajú lány” c. drámában a népi legendát teljesen elferdítették. A „Liu Wencai” c. műben a vízbörtön és a bérleti díj begyűjtése is kitaláció. Ezeknek a kreált történeteknek az a célja, hogy a földbirtokosok gyűlöletére tanítsák az embereket. Ha az ellenséget ördögöknek képzeljük az a leghatásosabb módszer. A KKP még az államfőből is ördögöt tud csinálni, ahogy ez Liu Shaoqi-val is előfordult. A Fálun Gong iránti gyűlölet felkeltése érdekében rendeztek egy „önégetést” a Tiananmen téren 2001 januárjában, hogy az embereket a Fálun Gong gyűlöletére hangolják, és ezzel erősíthessék a Fálun Gong gyakorlók üldözését. A KKP nemcsak hogy nem változtatta meg a gyilkosság módját, de még fejlesztett is rajta az információs technológia felhasználásával. Ha a múltban a KKP a kínai polgárokat csapta be, most az egész világot vezeti félre.

6.2.2 A tömegek gyilkosságra való felbujtása

A párt diktatúrája nemcsak embereket öl meg, de másokat is provokál, hogy ezt tegyék. Ha még az üldözés és gyilkolás kezdetén voltak is szabályozók, akkorra, amikor az embereket csatlakozásra buzdították, már semmi sem állíthatta meg a mézszárlást. Pld. A földreform kampányában minden a reformot végrehajtó, helyi bizottság maga dönthetett a földbirtokosok életéről vagy haláláról.

6.2.3 A fizikai test halál előtt a szellem megsemmisítése

A gyilkosság egy másik metódusa a fizikai test halála előtt a szellem megtörése. Kína történelmében még a kegyetlen Qin Dinasztia (i.e. 221-207) idején sem bántották a szellemet. A KKP sohasem ad esélyt az embereknek, hogy hősiesen haljanak meg. „Akik beismerik bűnüket, bánjunk velünk leereszkedően, az ellenállókkal – szigorúan.” „Leereszteni a fejet és beismerni a bűnüket – ez az egyetlen megoldás.” A párt mindig kényszerítette az embereket, hogy megtagadják hitüket, és úgy haljanak meg, mint a kutyák, méltóság nélkül, mert azok, akik hősiesen ellenállnak, fellelkesíthetnék az embereket. Csak amikor az emberek szégyenteljesen és megalázva halnak meg, akkor érte el a KKP azon célját, hogy „neveljen” másokat. A KKP azért üldözi ádázul a Fálun Gong-ot, mert a Fálun Gong a hitet fontosabbnak tartja az életénél is. Amikor a KKP nem tudja őket a méltóságuktól megfosztani, akkor inkább halálra kínozza őket.

6.2.4 A gyilkosság folyamata – nem csupán gyilkosság

A gyilkosság folyamán a KKP az „ostor és kenyér” taktikáját alkalmazza, segítséget nyújtva egyes embereknek és elutasítva másokat. Mindig arról beszél, hogy a kisebbséget kell támadni, ami 5%, mivel a többség jó, csak egyszerűen „nevelésre” van szüksége. Ez a nevelés a terroron és a gondoskodáson keresztül történik. A terroron keresztüli nevelés azt jelenti, hogy „megértetni az emberekkel, hogy a párttal szembeni ellenállásnak nincsenek jó következményei és távol kell tartaniuk magukat azoktól az emberektől, akik szembekerülnek a KKP-tal. A „gondoskodó nevelés” azt jelenti, hogy megláttatják az emberekkel, hogy ha bízol a pártban és az ő oldalán állsz, akkor a helyzeted veszélytelen, sőt még a karrieredet is építheted vagy más hasznod is lehet. Lin Biao egyszer azt mondta: „Ma megbékítettük az emberek egy kis hányadát, holnap ismét megbékítjük az emberek kis hányadát, az együtt már egy nagy hányad.” Azok, akik túléltek egy mozgalmat, áldozataivá váltak a következőnek.

6.2.5 Az emberek gyilkolásának módszere: „csírájában való elfojtás” és „elrejtett törvénytelen gyilkosságok”

A KKP napjainkban kifejlesztette az emberek gyilkolásának egy új módszerét, amelynek neve: „csírájában való elfojtás” és „elrejtett törvénytelen gyilkosságok”. Napjainkban több helyütt egyre gyakoribb a munkások és parasztok ellenállása. A KKP a „csírájában való elfojtás” módszerét alkalmazva, letartóztatja a „főkolomposokat” és szigorú büntetésre ítéli őket. A világon ma az emberi jogok betartása és a szabadságra való törekvés általánosan elfogadott lett az egész világon, és a KKP sem ítéli halálra a Fálun Gong gyakorlókat. Ugyanakkor Jiang Zemin kijelentése szerint, ha „halára verték, már nem felel többé”. Különböző helyeken gyakran történnek szörnyű események, amikor a

Fálun Gong gyakorlókat szörnyű kínzásoknak vetik alá. Pld. Az állampolgároknak joguk van fellebbezni, de a KKP civil ruhás rendőröket vet be, vagy huligánokat vesz fel, elfogatja az embereket, akik fellebbeznek és javító munkatáborokba küldi őket.

6.2.6 Egy ember megölése a másik elrettentésére

Zhang Zhixin, Yu Luo ke és Lin Zhao lehetnek példái ennek a módszernek.

6.2.7 A megfélemlítés alkalmazása más gyilkosságok elfedésére

A KKP néha a nemzeti közösségben is ismert embereket üldöz, de nem öli meg őket, hogy a kevésbé híres emberek halálesete ne keltsen általános figyelmet. Pld. A „reakciók elleni” kampányban a Koumintang felső vezetőinek meghagyták az életét, mint pld. Long Yun, Fu Zuoyi, Du Yuming, helyettük az alsóbb szintű vezetőket ölték meg.

A KKP vég nélküli gyilkosságai eldeformálták az emberek lelkét. Ma Kínában sok ember érez hajlamot a gyilkosságra. Amikor Amerikában megtörténtek a 2001 szept. 11. események, a kínai weboldalakon, a legfőbb Internetes üzenőtáblákon helyeslő megnyilvánulásokkal üdvözölték a támadást. Az USA és a nyugati blokk elleni korlátlan háború hirdetőinek hangját lehetett hallani mindenütt.

Utószó

Mivel a KKP elfedi az információkat, nem tudjuk pontosan, hány ember halt meg vezetése alatt. A fent említett mozgalmakban kb. 60 millió ember lelte halálát. Ezen kívül a KKP Xinjiang-ban, Tibetben, Belső-Mongóliában, Yunnanban és más hasonló helyeken a kisebbség tagjainak részét is megölték, amire még nehezebb történelmi anyagokat találni. A „Washington Post” újság adatai alapján, a KKP összesen 80 millió embert kínzott halálra.

A halottakon kívül többen lebénultak, elvesztették józan ítélőképességüket, a reménytelenség, félelem és bánat érzésétől haltak meg. Erről még kevesebbet tudunk. Minden ember halála komoly veszteséget jelent családjának.

A „Yomiuri Hírek” c újságban közölték, hogy a KKP statisztikát végeztetett az ország 29 tartományában, amelynek alapján megállapíthatjuk, hogy a kulturális forradalom áldozatainak száma minimum 600 millió ember, amely Kína lakosságának felét tette ki.

Sztálin kijelentette: „Egy ember halála – tragédia, de 1 millió ember halála csupán statisztika.” Amikor arról beszélnek, hogy sok ember halt éhen Szecsuán tartományban, a Li Jingquan, a szecsuáni járás volt párttitkára azt mondta, mintha semmi sem történt volna: „Milyen dinasztia idején nem haltak meg emberek?” Mao Ce-tung így nyilatkozott: „Minden harcnak vannak áldozatai, az emberek meghalnak, ez gyakran előfordul.” Így állnak a kommunisták az emberi élethez. Nem csoda, hogy Sztálin 20 millió embert gyötört halálra, azaz a volt Szovjetunió lakosságának 1/10 részét. A KKP 80 millió emberrel tette ugyanezt, ami szintén a lakosság 1/10 részét teszi ki. A „vörös khmerek” 2 millió embert veszejtettek el, amely Kambodzsa lakosságának ¼ volt. Észak-Koreában több, mint 1 millió ember halt éhen. Ezek a kommunista párt véres adósságai az emberiség előtt.

Az eretnek vallások megölnék embereket, és velük áldozást hajtanak végre. A kommunista párt létrejöttének első pillanatától kezdve állandóan embereket öl, és ha nem tud másokat megölni, akkor a saját embereivel teszi ezt, hogy áldozatot hozzon az „osztályharc, harcvonal” tanításának oltárán, és még a főtitkárait, marsalljait, katonai vezetőit és minisztereit is feláldozza.

Sokan gondolják, hogy a KKP-nak időt kell hagyni a megjavulásra és már nem követ el gyilkosságokat. Amíg nem arról beszélünk, hogy egy ember halála is fontos, addig a gyilkosság gyilkosság marad. Ha jobban megvizsgáljuk ezt a kérdést, az emberek legyilkolása a KKP egyik módszere, hogy terrorját elérje. Hogy sokakat ölnék meg vagy keveseket – ez szükség szerint szabályozható. Első ránézésre azt mondhatjuk, hogy nem lehet megjósolni az áldozatok számát. Amikor az emberek kevésbé félnek a terrortól, akkor a KKP növeli a gyilkosságok számát, aztán pedig keveseket öl meg, hogy csökkentse az emberekben levő félelmet. Amikor az emberek jobban félnek, akkor a gyilkosság említése is elegendő és nincs szükség valódi tettekre, így is fenntarthatja a terrort. Ilyen esetben azokban az emberekben, akik a terror és számtalan politikai mozgalom során estek át, feltételes reflex alakul ki válaszul a KKP terrorjára, és már nincs is szükség a gyilkosság említésére. Még ha a KKP nem is említi a gyilkosság szót, elegendő a szokott hangvételt alkalmaznia a tömegpropaganda eszközeiben, hogy a terrorra emlékeztesse az embereket.

Amikor a társadalomban a terrorhoz fűződő viszony változik, a KKP szabályozza a gyilkosságokat. A halottak számának növelése - nem ez a KKP célja, hanem a hatalom fenntartása a gyilkosságok árán. A KKP nem lett türelmes és nem eresztette le a bárdot a kezéből. Az emberek lettek engedelmesebbek. Amint az emberek fellépnek valamilyen követeléssel, ami túllép a KKP türelmének határain, akkor habozás nélkül öl.

Azon célból, hogy fenntartsák a terrort, az emberek szűrőpróba-szerű gyilkolása adja meg a legjobb eredményt. Ezért az emberek gyilkolásakor a személy, a bűncselekmény és a büntetés szándékosan nincs meghatározva. Az emberek, hogy elkerüljék a halált, egy „biztonságos szintre” korlátozzák beszédjüket és tetteiket. Ezek az önkorlátozások akár túlléphetik a KKP által rájuk gyakorolt korlátokat is. Ezért van, hogy minden mozgalomban „inkább baloldaliként és nem jobboldaliként” lépnek fel, követve a kormány akaratát, és saját biztonságuk érdekében maguk korlátozzák saját magukat. A terrornak az önkéntes erősítése a KKP szűrőpróbaszerű gyilkolásának eredménye.

A KKP gyilkosságainak hosszú történelme folyamán elfajult sorozatgyilkossá vált. Gyilkosságai során jól látszik hatalmának perverz önelégültsége, ahogy emberek életéről és haláláról dönt. A gyilkosságok árán csökken saját félelme. A gyilkosságok árán elnyomja a gyűlöletet és elégedetlenséget, amelyek a gyilkosságokat megelőzték. A KKP-nak túl sok véres adóssága van, aminek nem lehet jó vége. Az utolsó pillanatig próbálja magát diktatúra és elnyomás útján fenntartani. Hiába maszkírozza el magát, vérszomjas természete nem változott és a jövőben sem fog.